

2

Prebúdza sa, “povie nejaký hlas hneď po tom, ako s veľkou námahou otvorím oči. „Spala celý deň, doktor.“

Ležím na posteli, prikrytá prikrývkou až po krk.

„Nijaké známky po poranení ani horúčka, povedal by som, že šlo len o chvíľkovú slabosť. Pripravte jej niečo výživné a uvidíte, že sa raz-dva spamätá,“ povie vážny holohlavý muž s okrúhlymi okuliarmi na nose.

Zrejme ma priviezli do nemocnice.

„Pozrite, doktor, už mi je oveľa lepšie,“ vyhlásim zvučným hlasom. „Predstavte si, sníval sa mi taký absurdný sen, že som sa ocitla v Londýne v roku 1816: všetky tie koče, kone... a ešte nestál ani Big Ben!“

Lekár pokrúti hlavou. „Asi vám predpíšem aj niečo na uvoľnenie. Typický prípad hladovky debutantiek: každý týždeň takto vidím tucty dievčat, ktoré držia hladovku pred uvedením do spoločnosti.“

Debut? Uvedenie do spoločnosti? Prudko sa posadím a všimnem si, že miestnosť, v ktorej sa nachádzam, vôbec nevyzerá ako nemocničná izba: je zariadená drahými látkami v levandulovo-bielo-zlatom tóne, s jemne vyrezávaným nábytkom. Okolo postele s baldachýnom stoja okrem doktora aj iní ľudia: žena

okolo päťdesiatky so znepokojeným výrazom, mládenec trochu starší než ja, vysoký, chudý, so šticou strapatých plavých vlasov, ktorý akoby sa usmieval popod fúzy.

Všetky tváre sú mi známe, hoci som nikoho z nich predtým nestretla.

„Och, panebože!“ zvolám a hodím sa späť do vankúšov.

Mladý muž ma ťapká po ruke. „Pekne si nás vystrašila, sesternička, keď ťa priniesli dnu bezvládnú ako vrece.“

„Archie?“ poviem tichučko.

„Je v poriadku, doktor, spoznala ma,“ vyhlási a potom ukáže na ženu pri nohách postele. „A toto je...?“

„Teta...“ zaváham. Nemôže to byť nikto iný. „Calpurnia?“

„Vidíte? Hlavu má Rebecca v poriadku.“

„Ale, doktor Winslow,“ protestuje moja teta. „Rebecca predsa nehladuje, jedáva tak hltavo, až ju niekedy musím napomínať, aby sa pri stole správala slušne.“

„Ak je niečo, čo si Rebecca neodoprie, tak je to jedlo; so spánkom je to inak, lebo mnoho nocí trávi čítaním,“ žaluje Archie.

Doktor Winslow nesúhlasne pokrúti hlavou. „Čítanie nie je vhodné pre slečny. Ich krehké mysle neznášajú taký stupeň koncentrácie a niektoré predstavy u nich môžu vyvolať zápal mozgu.“

„Čo je toto za kravina?“ vybuchnem zúrivo. „Kde ste dcéru ta promovali? V nejakej skupine konšpirátorov na Facebooku?“

V izbe sa rozhostí hrobové ticho a doktor namyslene vybuchne.

„Študoval som na najprestížnejšej londýnskej college a medzi svojimi pacientmi mám najvýznamnejších aristokratov; počas celej mojej kariéry ma ešte nikto takto neurazil. Markíz,“ hromotne sa obracia na môjho bratranca, „brániac svoju profesionálnu česť si vás dovoľujem informovať, že už nie som ochotný byť k dispozícii vašej rodine!“ Po týchto slovách si zbalí tašku a vyjde z miestnosti.

Tete šľahajú z očí blesky, zagáni na mňa a potom sa rozbehne za tým mizerným Winslowom. „Počkajte, doktor! Odpusťte mojej neteri, nevie, čo hovorí!“

Archie zostane so mnou a premeriava miestnosť dlhými krokmi. „Rebecca, ako pán tohto domu a tvoj tútor ťa musím pokarhať za tvoje bezočivé slová, ktoré by slečna v tvojom postavení vôbec nemala vysloviť.“ Zastaví sa pri nohách mojej posteľe so založenými rukami. „No ako bratranec sa ti musím poďakovať, že si nás zbavila toho šarlatána, ktorý ma minule skoro zabil, keď mi púšťal žilou.“

„Zapálený mozog má akurát on,“ zdôrazním.

„Máš pravdu, Rebecca.“ Archie si sadne vedľa mňa. „Teraz však už prestaň, lebo moja matka si pomyslí, že si sa naozaj zbláznila.“

„Nezbláznila som sa, nikdy som nebola viac pri zmysloch,“ skúšam mu vysvetliť, čo sa deje.

„Ty si toho navymýšľaš, len aby si sabotovala svoj debut, čo?“ žartuje a urobí miesto Lucy, ktorá sa zjavila v izbe s táckou plnou všelijakých dobrôt, ktorú položí vedľa mňa na nočný stolík.

„Lucy!“ vykriknem v panike. Všetko je také strašne reálne. Ale pritom to nemôže byť reálne. Poštípem sa, a tá bolesť je nepochybne reálna. Nemôžem dýchať, ja nedýcham! „Kabelka! Kde mám kabelku?“

Zodvihne ju z toaletného stolíka. „Tá, čo ste mali so sebou?“

„Áno, podaj mi ju, rýchlo,“ súrim ju so zastaveným dychom.

Prehrabávam celý obsah, ktorý sa mi tam podarilo natlačiť, takmer potrhám švíky, kým sa mi podarí vyloviť inhalátor na astmu.

Som zachránená.

Archie na mňa zmätene pozerá. „Čo to robíš s tou vecou?“

„Skúšam sa nezaдуsiť,“ odpoviem.

Pobavene pokrúti hlavou. „Stále si niečo vymýšľaš. Najedz sa a odpočín si, zajtra ťa čaká ďalší deň na nákupoch. Snaž sa, aby ťa nevyhodili aj zo salóna pani Triaudovej. Čo tam po doktorovi, ale krajčírku by ti moja matka nikdy neodpustila.“

„Krajčírka,“ opakujem ako v tranze.

„Zbožňuješ chodiť ku krajčírke. No dobre, nech sa ti stalo čokoľvek, nebude to nič, čo by nenapravila teplá žemlička od pani Bryovej.“ Archie ma priateľsky potľapká po hlave a odíde.

Lucy, Archie, teta Calpurnia, Charles Street a 1816. Som vo svojom príbehu, v tom, čo som si napísala do denníka.

Lenže ako z neho teraz von?